

iepebladeren. Op het grind piept een verregende musch van vreugde.

De schaduwen der iepestammen strepen op de versch geteerde schutting van den bewaarschooltuin. De populieren staan niet meer zoo hard en recht als omhooggehouden bezems: er zijn goudgele blaadjes aan, goudgeel als de binnenkrop van andijvie en dat staat zoo prachtig op het blauw van de lucht. Sijtje kijkt naar den tuin met een dof bonzend gevoel in haar keel.

Truusje komt met een roode geranium in pot aandragen. Rood is de kleur der uitbundigheid, de ongebondenheid van de Mei. Rood moest de kleur zijn van elke vlag, denkt Sijtje. Ze is zoo blij, zoo blij. Ze zet de geranium op de vensterbank. De roode bol steekt als een vuist in de lucht en staat zich trotsch in de ruit te spiegelen. De meeste violen zijn fluweelig blauw, maar die in het terra-cotta bakje, waartegen de hagedis, die Hans zoo mooi vindt, zijn diep bruin-rood, als het sap van boschbessen. In de varens zit luis.

Sijtje keert er den heelen zeeppot van de werkvrouw op om en zeept ze af. De witte vlokjes spatten overal heen. Het plantje venushaar lijkt opeens een besneeuwd miniatuurdenntje, het andere, waarvan de wortels hoog boven den grond uitsteken, een Indische waringin.

De aarde van de geranium is zoo droog, dat het water er als een plas kwikzilver op blijft liggen. Sijtje vindt het prettig er naar te kijken, hoe het toch langzaam wegzakt. De kleine bloempotoppervlakte is nu net een ven met koele, geheimzinnige diepten. Het is een lust te zien hoe de gerst, de tarwe, de haver en het gras opschieten; 't is, of de bloempotten opeens steil groen haar hebben gekregen. Van de lupine en Bertusjes boon groeien de zaadlobben een eind met den stengel omhoog; van de boon verschrompelen ze, maar van de lupine veranderen ze in enkelvoudige bladeren, heel andere dan de eigenlijke, die zevendeelige schermen zijn. Af en toe breekt een wolk in fijne druppeltjes. Maar telkens ook veegt de wind den hemel schoon. De aandacht der kinderen is bijna niet te houden, ook niet bij hun eerste boek. Ze kijken als Sijtje naar den iep, naar het spel van zijn bladeren.

Sijtje gaat in het speelkwartier toch naar buiten, want het blijft droog.

„Ik heb mooierder geschreven dan jij!” zegt Flip tot Hans. „Ik had hoogerder cijfer moeten hebben!”

„Dat moet je maar aan de juffrouw overlaten!” zegt Hans, de filosoof.

Op het plein waait het stof in wolken op. Op andere plekken staan plassen. „We kunnen niet spelen!” zegt Sijtje. Ze laat de voorste meisjes keeren. Dat valt Hans tegen; hij heeft een span met bellen bij zich en van te voren de paarden al gekozen. Hij vindt op het plein wèl droge plekken en dat je er wèl spelen kan.

„Dat moet jij nu maar aan de juffrouw overlaten!” zegt Flip ad rem.